

N.º 7 (a) Patent n.º 113.982 Pren: 10 cts

esquitz

Suplement d'EN PATUFET

LA NENA QUE JUGAVA AMB ELS
ANGELETS

Ayuntamiento de Madrid

La nena que jugava amb els angelets

UNA vegada era una nena petita, petita, que s'anomenava Ciò. Tot el que tenia de petita, tenia d'eixerida, de bonica i de bona.

El seu pare i la seva mare se l'estimaven molt, molt. ¿No se l'havien d'estimar si era tan bona?

Ella, cada matinet, quan les orenetes se li posaven a la finestreta a cantar «lleva't, lleva't de matí, lleva't, lleva't de matí» i amb el bequet llustaven als vidres, saltava del llitet, feia la senyal de la creu, es vestia, es rentava i pentinava, agafava la caputxeta i se n'anava a missa.

De llibret no se n'emportava, perquè, pobrissona!, encara no sabia de llegir bé.

Quan les orenetes la veien eixir, empenien el vol, tot dient-se:

—Au, volem, volem, volem,
que la nena ja és llevada!

Au, volem, volem, volem
per la vila i per la prada!

I xisclaven tot cantant:

—Pageset que vols complir,
lleva't, lleva't de matí!

Pageseta matinera,
la bugada ja t'espera!
Minyonet que ets escolà,
la missa va a començar!

I per a cada u tenien una cançó.

La Cioneta, quan entrava al temple
pujava a un esglaó i feia puntetes per
tal d'arribar amb la maneta a la pica
de l'aigua beneïda.

I sempre, sempre, sempre s'ageno-
llava davant l'altaret de la Puríssima.

La Mare de Déu, en veure-la arri-

bar, li somreia, i tots aquells angels
lets que voltaven la Verge, la saludaven
amb la maneta.

La Cioneta sentia una alegria molt
íntima i molt gran. I començava la
seva oració:

«A Vós, Verge Immaculada,
blanca i pura com la neu,
que us corona l'estelada
i sou Mare del bon Déu,
jo us prego ara
pel meu pare i per la mare
i per a mi,
que de tan petita no sé què dir.»

Després de la missa, la Cioneta ro-
mania soleta dins l'església.

I era precisament aleshores quan par-
lava amb la Mare de Déu.

—¿Ja ets bona minyona, Cioneta?
—li preguntà un matí la Verge.

—No gaire, Mare de Déu, no gaire!

—contestà humilment la nena.

—¿I això?

—Ahir a la tarda, quan la mare em
va dir: «Cioneta, per berenar pre-

mitja presa de xocolata», jo, en lloc de mitja presa, en vaig agafar mitja i un bocinet.

—¿I la teva mare et va renyar?

—No em va renyar, no. Però ¿oi que no està ben fet?

—De ben fet, no ho està, però, vaja! Nostre Senyor ja t'ho perdonarà. Si només és això, poca culpa mereixes.

—Oh, és que, ben mirat, la culpa és de la xocolata.

—¿Per què?

—Perquè si en lloc d'ésser tan dolça i tan rebona, fos una miqueta amarga, eh?, jo només n'hauria agafat mitja presa.

La Mare de Déu—que al fons de tot és mare—va somriure de les paraules de la Cioneta.

—¿Oii, però, que no ho tornaràs a fer mai més?—li digué la Verge.

—No hi tornaré mai més, no!

—¿M'ho promets?

—Us ho prometo, Mare de Déu!

—Doncs bé; ja que veig que ets bona minyona i encara tens ganes d'és-

ser-ho més, avui que és dijous i a la tarda no hi ha costura, jo deixaré venir els angelets amb tu per tal que pogueu jugar tots plegats.

—¿De debò, Mare de Déu?

—De debò, de debò!

—Ai, i que estic contenta! Renoi, que jugarem bé!

La Cioneta no hi veia de tanta alegria. Un petit dubte la féu tornar a parlar.

—Escolteu, Mare de Déu! ¿Ja en saben de jugar els angelets?

—No n'han de saber!

—Oh, jo ho deia perque sempre els veig tan quietons...

* * *

Aquella tarda la Cioneta era feliç. Darrera el temple hi havia un camp per on no passava ningú; allí ella i els angelets de l'altar de la Puríssima romangueren fins a boca de fosc.

Jugaren a la cluca, a la gallineta cega, a ball rodó, al peu coix i a una colla de jocs més que els angelets sabien.

Desp
Cionet
saven

qu
so
la
i
qu

tal

I, ac
una joi

Mes

adéu!,
les mu
enviat
què no
que era

—Ge
nar cap

—¿T
ta amb

Després els angelets feren seure la Cioneta en un pedrís, mentre ells dansaven al seu voltant tot cantant:

—Cioneta,
bona i neta,
que et veiem cada matí
sota de la caputxeta,
la caputxeta de lli,
i vas tan endreçadeta
que, en veuret, diem així:
—Mireu-vos la Cioneta,
bona i neta;
talment sembla un serafí.

I, acabada la cançó, tots reien amb una joia molt gran.

Mes quan el sol ja els havia fet adéu!, adéu!, tot amagant-se darrera les muntanyes de ponent, i els havia enviat un nuvolet de color de rosa perquè no restessin tristos, un angelet—que era el més gran—va dir:

—Germanets: ens n'haurem de tornar cap a l'església.

—¿Tan aviat voleu partir?—preguntà amb recança la Cioneta.

—Oh, és que si triguem massa, el sagristà tocarà l'*Angelus* i ens tancaria al carrer.

—I la Mare de Déu quedaria tota soleta—afegí un angeló que no pujava tres pams de terra.

—Així, anem, anem, que jo us acompanyaré fins a la porta!—féu la Cioneta.

Però la nena no els acompanyà fins a la porta, no, sinó que anà amb ells fins a l'altar i regracià a la Mare de Déu la mercè de deixar-la jugar amb els angelets.

I d'aquell dia ençà, cada dijous la Cioneta passava la tarda amb la incomparable companyia d'aquella munició d'angelons, bonics i manyacs, i més bons que el pa de pessic.

* * *

Mes heus ací que un matí a la Cioneta se li va morir la mare. No cal dir que, com que era bona de debò, se n'anà al cel. I al cel Sant Pere li obrí les portes de la glòria de bat a bat.

—I l
leta—

—I la Mare de Déu quedaria tota so-
leta—ajegi un angeló que no pujava
tres pams de terra.

La bona dona partia sense cap mica de recança, perquè pensava:

—Com que la Mare de Déu m'estima tant la Cioneta, Ella en tindrà cura, i estic segura que no li passarà res de mal.

Com de fet, la Cioneta aleshores trobava més conhort que mai parlant amb la Mare de Déu, que també era Mare i Patrona seva.

I els dijous continuava jugant amb els angelets

Però un dia va tenir un pensament:

—¿I si demanés als angelets que em pugessin fins al cel a veure la mare?

El primer dijous següent que hi anà a jugar, els hi ho digué.

—Oh, això és molt difícil, primeres perquè a nosaltres ens està vedat de pujar-hi ningú, i segones perquè al cel no hi deixen entrar ningú que vulgui tornar a la terra—contestà un angelet.

—Si jo no tingués el meu pare ací baix, no em faria pas res de quedar-m'hi, però ara el pare es trobaria sen-

se qui li endrecés la caseta, ni qui li apariés el cistellet de la minestra, ni qui li cosís la roba. ¿I si ho demanéssim a la Mare de Déu?

—¿Em vols creure a mi, Cioneta? Deixa-ho a la meva mà, i em sembla que sortirem amb la nostra—digué l'angelet més gran.

I l'angelet més gran se n'anà al cel i en parlà amb Sant Pere.

—Ja farem una cosa!—exclamà el Sant Porter—. Posaré un pont de la terra fins ací dalt, i la Cioneta podrà pujar i baixar. Jo cridaré a la seva mare ací a l'entrada, i així podran parlar totes dues.

Com de fet, Sant Pere complí al peu de la lletra. Però ¿sabeu quin era el pont? L'arc de Sant Martí.

I la Cioneta, ben acompanyada dels angelons, pujà arc amunt, arc amunt, arc amunt fins arribar al cel.

La seva mare ja l'esperava al llindar de la glòria.

La Cioneta es meravellà tendrament

*La seva mare ja l'esperava al llindar
de la glòria.*

de ve
nica
Am
que l
era h
contra
Martí
no po
que p
Qua
Déu,
Cione
Ale
sortir
ta po
mare.
Fin
laltí i
I la
—E
dijous
la me
bé el
terra
Sant
dar pe

de veure la seva mare tota clara i bonica com una santa.

Ambdues parlaren molta estona, fins que l'angelet més gran va dir que ja era hora de tornar a la terra, car del contrari el sol es pondria, l'arc de Sant Martí es fondria i després la Cioneta no podria davallar. Els angelets, sí, que per això tenien les ales.

Quan ho contaren tot a la Mare de Déu, Aquesta compartí l'alegria de la Cioneta i dels angelets.

Aleshores cada dijous Sant Pere feia sortir l'arc de Sant Martí, i la Cioneta podia pujar al cel a veure la seva mare.

Fins que un dia el seu pare emmalaltí i acabà per morir-se.

I la Cioneta es va dir:

—El millor que ara puc fer és que dijous vinent quan pugi al cel a veure la meva mare, demani per veure també el meu pare, i com que ací a la terra ja no hi tinc cap feina, diré a Sant Pere si m'hi vol deixar ja quedar per sempre.

Sant Pere, que s'estima tant els infants, no va saber dir que no a la Cioneta. I la Cioneta ja no tornà més a la terra a jugar amb els angelets cada dijous, perquè al cel hi podia jugar cada dia.

R. BIR

—¿Aquest que tu vols dir, que és un xicot molt carregat d'espatlles?

—Només sé que és molt carregat..... de romanços.

— 15 (a) —

JEROGLIFIC

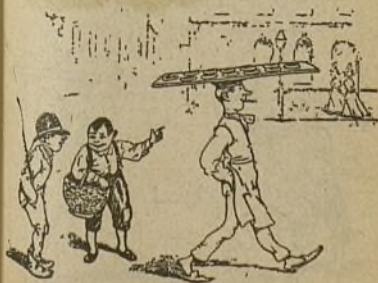
Q I +

nota R A —

H I V I

UN SABATASSES

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

Volen menjar ensiamades

Ayuntamiento de Madrid

— 16 (a) —

i amb la llei de la palanca

prompte les han capturades.

Ayuntamiento de Madrid